

1121 – 21. november

Som han er, slik er også vi i denne verden. 1Joh 4: 17.

La oss tenke grundig over disse ordene av Johannes, at «som han (Kristus) var, slik er også vi i denne verden»!

Hvor skjult var ikke Kristus i denne verden, – han som var Faderens enbårne, «avglansen av hans herlighet og det uttrykte bildet av hans vesen», Gud av Gud –! Hvor ubemerket kom han ikke inn i denne verden, i menneskelig skikkelse! Hvor dypt var ikke hans herlighet skjult i «syndig kjøds lignelse»!

Selvsagt skulle troen ha den rette grunn å bygge sin visshet på. Englene sang i skyene den natten han ble født. Selv gjorde han gjerninger som ingen andre enn Gud kunne gjøre. Han fikk ære og pris fra Gud selv, som talte til dem da han var på fjellet sammen med apostlene, og sa: «Dette er min Sønn, den elskede!» Og han hadde alle profetiernes kjennetegn.

Men han sa til dem: «Til dom er jeg kommet til denne verden, så de som ikke ser, skal få se, og de som ser, skal blindes». For at vantroens selvsikre sinn, som alltid vil se tegn, skulle straffes med blindhet. Og at han etter Faderens vilje skulle bli lik brødrene, og bære deres byrder. Derfor ble han det aller mest foraktede og forlatte menneske på jord, «full av piner og vel kjent med sykdom. Folk skjulte sitt ansikt for ham».

Tenk hvor skjult og helt uakseptabelt alt dette er for all fornuft: At Guds sønn skal være født i en stall blant dyrene! Vokset opp i en by som hadde et slikt rykte på seg over hele landet, at en enfoldig Natanael spør: «Kan det komme noe godt fra Nasaret?»

Guds Sønn på jorden, og så er han fattigere enn himmelens fugler. Eier ingen ting som han kan hvile hodet sitt mot. Foraktet, spottet, forfulgt, som en «hjort som blir jaget bort tidlig om morgenen». Til slutt blir han bundet, hudflettet, utskjelt, spyttet på og slått av noen usle rettstjenere. Blir hengt opp på et kors mellom to røvere utenfor byen, mens bødlene hånte og sa: «Er du Guds Sønn, så frels deg selv!» Så roper han selv at han er forlatt av Gud, og han dør og begravnes.

Hvor så en her tegn til noen guddommelig majestet, noen Skaperens makt og herlighet? Finnes det vel noe som helst på jorden som kan synes mer urimelig enn at dette var Guds Sønn?

Men så står han da opp på den tid han selv hadde forutsagt. Viser seg i førti dager, og for fem hundre på en gang. Og farer så opp til himmelen mens mange ser på.

Så skjulte det seg altså likevel en guddommelig majestet under det ytre skrøpelige utseendet.

Og så –: «som han er, slik er også vi i denne verden». Som hodet er, slik er også lemmene. Som brudgommen er, slik er også bruden. Elendig og stakkarslig syntes brudgommen å være. Elendig og stakkarslig synes også bruden å være. Men under hennes elendighet skal det skjule seg guddommelig herlighet, under hennes fattigdom himmelsk rikdom. Under synd og skrøpelighet; en høy og evig rettferdighet.

Her er det bare om å gjøre at vi ikke lar oss forville av det vi ser og føler. Det kan knapt i ett eneste tilfelle synes mer usannsynlig at vi er Guds barn, «Guds utvalgte, hellige og elskede», enn dette at Jesus skulle være Guds Sønn.

Skulle vi ikke da være fornøyd med å være skjult sammen med ham, vårt hode, her i livet på jord, og gå sammen med ham i ydmykelsens tilstand her i jammerdalen?

For nå har vi jo Guds bestemte ord på at bare ved troen på Kristus er vi Guds barn, rettferdige og rene for Gud. Og da skal vi også tro dette så sikkert og visst som om vi allerede var i himmelen. Ja, like så sikkert som at Gud ikke kan lyve. Og så sikkert er det, selv om vi nå ikke kjenner det aller minste av dette i vårt hjerte.

Hovedgrunnen til at alt dette er skjult i livet vårt, er at Kristi rike skal være et troens rike, en ydmykende, trang og lav port for Adams skrøpelige barn. Kristus skal til alle tider være som en dom over denne verden. For at de som vil se, skal blindes, og de som nøyer seg med ikke å se, skal bli gjort seende.

For at ingen andre skal kunne komme inn i dette riket og følge Gideon, enn de som er fornøyd med hva som helst som det måtte behage ham å sende over dem.

De ble ikke med i Gideons hær etter fritt valg. Men etter en ydmykende prøve: «Den som bøyer seg ned og lepper vannet i seg som en hund, skal gå med Gideon. Alle de andre kan snu og gå tilbake».

På samme måte i dag. Den som er villig til å være en hund, som kan være tilfreds med hva som helst som skjer, som han ser eller opplever, – bare den kan følge Jesus.

Mens derimot den som absolutt må se, kjenne og smake hvor god Gud er, som må ha sitt liv i Gud klart og merkbart, for at alt skal foregå rett og riktig. Alltid må oppleve sitt eget indre varmt og kristelig, sitt daglige liv alltid følbart sterkt og hellig. Som vil oppleve velsignelse over framgang i verden. At alle kristne skal være helt rene og uten noe å sette fingeren på. At det aldri skal være noen skrøpelighet eller uenighet blant dem, – – – hvis de skal kunne kalle seg kristne.

Den som vil ha sitt liv i Gud på denne måten, og ikke nøyer seg med at det er skjult, ja, av og til fullstendig skjult av synd og elendighet, –. Han bør bare når som helst vende tilbake fra denne hæren. Han duger ikke til dette felttoget.

Den korsfestedes hær er tilfreds med å vandre i troens tykke, svarte mørke. Ofte overhode ikke se og kjenne noe til Guds nåde gjennom lang tid. Som om de var fullstendig fortapt.